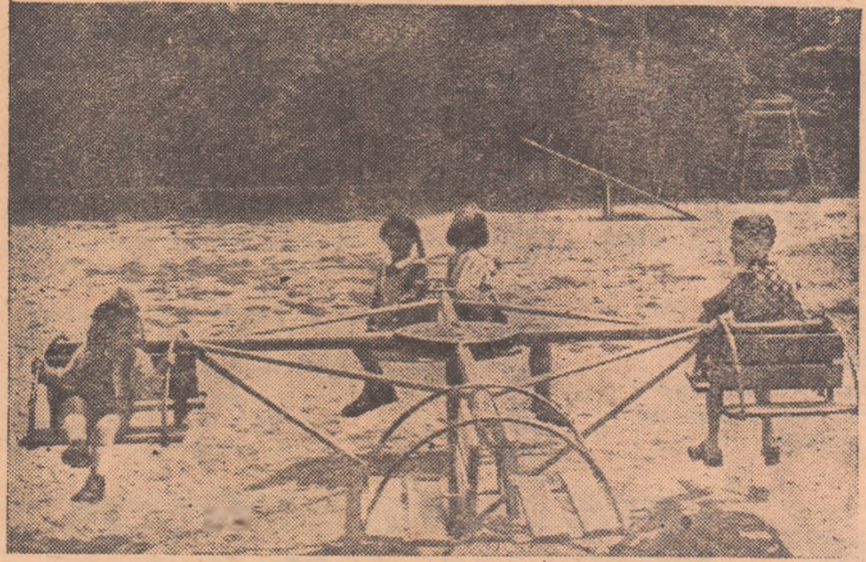
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 57 (513) ★ sîmbătă 14 iulie 1956 ★ 4 pag. 15 bani

ZILE de VACANȚĂ

O excursie frumoasă

Huși-Bîrlad-Ciceu-Orașul Stalin Cîmpina-Telega-Sinaia-Mărășești-Huși. Acesta a fost itinerariul excursiei pe care au făcut-o pionierii de la Școala de 7 ani nr. 6 mixtă din Huși.

Popasurile făcute în această excursie le-a prilejuit copiilor să cunoască locuri deosebit de interesante. Le-au rămas întipărite în minte vizitele de la casa-muzeu a lui Grigore Alexandrescu și cea a lui B. P. Hajdeu din Cîmpina, Doftana și monumentul eroilor din 1914 de la Mărășești.

La rafinăria din Cîmpina ei au văzut modul de forare al țițeiului și extragerea diferitelor preparate din el.

Călătoria spre Sinaia le-a plăcut mult copiilor. Au făcut minunate excursii prin munți, iar în timpul popasului au vizitat muzeul Peleș.

La întoarcere s-au oprit și la București. Palatul pionierilor, Stadionul 23 August, Expoziția de la Palatul Republicii, sînt numai cîteva locuri pe care le-au vizitat ei în Capitală.

Jurnalele de impresii ale copiilor sînt bogate în însemnări. Acum ei își aleg cele mai frumoase și interesante însemnări pe care le vor trimite în curînd redacției pentru „Concursul Tinerilor Turiști".

Prof. Victor Al. GLINSCHI

● *Mă aflam lîngă lanurile de orz ale gospodăriei colective din comuna Luncovița, raionul Măcin. Secerătorile legători, înșfăcau cu dinții colțuroși din lan, legînd strîns snopii care curgeau fără să se mai oprească. Treaba mergea uimitor de repede. Din cînd în cînd, oamenii ridicau cîte un snop, să vadă cum e legătura.*

Veniseră și frații Ștefan și Mihai Lascu, care împreună cu pionierii ceilalți, adunau spicele rămase.

Peste cîteva zile, i-am găsit pe aceștia ajutînd la pregătirea ariei pentru treieriș.

● Pretutindeni pe lanurile întinse ale regiunii Craiova, secerătoarele aleargă și strîng recoltă bogată. In urma lor n-au întîrziat să sosească nici „ajutoarele" țăranilor muncitori; pionierii. Ei strîng spicele rămase pe miriște. Au hotărît să nu piardă niciun bob de grîu.

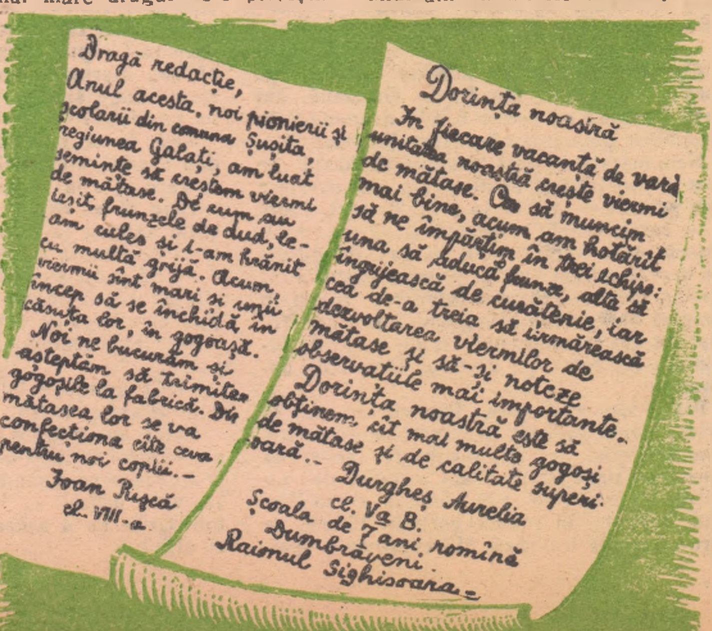
Cei mai harnici au fost pionierii din raionul Strehaia care au adunat numai pînă acum 3000 kg boabe. Pilda lor au urmat-o și cei din raionul Novaci care au adunat 1000 kg boabe.

Elena OPROIU
corespondenta „Scînteii pionierului"
pentru reg. Craiova

Creșterea viermilor de mătase

„RECOLTĂ" BOGATĂ

Sînteți desigur curioși să aflați rezultatele pe care le-au obținut pionierii Școlii de 7 ani mixtă din comuna Curcani, la creșterea viermilor de mătase. De curînd, au terminat culesul „recoltei"; și-ți era mai mare dragul s-o privești. Numai gogoși de calitatea I-a. Din zece grame ouă au obținut 24,00 kg. gogoși depășindu-și astfel angajamentul luat. Să nu credeți însă că le-a fost ușor să obțină o asemenea „recoltă" ba dimpotrivă, au avut chiar și necazuri. Unii din viermi s-au înbolnăvit, alții deveneau trîntori și nu mai voiau să mînînce. Dar despre felul cum s-au descurcat în asemenea împrejurări vă vom povesti mai amănunțit într-unul din numerele viitoare.

Dragă redacție,
Anul acesta, noi pionierii și școlarii din comuna Șușita, regiunea Galați, am luat semințe să creștem viermi de mătase. De cum au ieșit frunzele de dud, le-am cules și i-am hrănit cu multă grijă. Acum, viermii sînt mari și unii încep să se închidă în căsuța lor, în gogoașă.
Noi ne bucurăm și așteptăm să trimitem gogoșile la fabrică. Din mătasea lor se va confecționa cîte ceva pentru noi copiii.-
Ioan Pușcă
cl. VIII-a

Dorința noastră
In fiecare vacanță de vară unitatea noastră crește viermi de mătase. Ca să muncim mai bine, acum am hotărît să ne împărțim în trei echipe: una să aducă frunze, alta să îngrijească de curățenie, iar cea de-a treia să urmărească dezvoltarea viermilor de mătase și să-și noteze observațiile mai importante.
Dorința noastră este să obținem cît mai multe gogoși de mătase și de calitate superioară.-
Durgheș Aurelia
cl. V-a B.
Școala de 7 ani romînă Dumbrăveni
Raionul Sighișoara.-

Pionierii germani doresc să ne cunoască

La redacţia noastră în fiecare zi sosesc tot mai multe scrisori de la pionierii din diferite ţări. Ei ne povestesc despre viaţa lor şi ne mai scriu că doresc să lege prietenie cu copiii de la noi din ţară. O parte din scrisorile trimise de copiii din R. D. Germană, le-am publicat în această pagină. Puteţi să le răspundeţi şi să le scrieţi şi voi dragi pionieri şi şcolari.

Intr-o tabără pionierească din R. D. Germană

Iubită pionieră din Romînia

Iţi trimit salutări din R. D. Germană. In patria mea este nespus de frumos, dar din cîte mi s-au povestit şi din fotografiile pe care le-am văzut, am înţeles că şi ţara ta este la fel de frumoasă.

Organizaţia noastră poartă numele lui Ernst Thälmann. In şcoală avem un detaşament care poartă numele lui Pavel Corceaghin. In clasa mea eu sînt conducător de grupă. Te rog să-mi comunici ce culoare are cravata voastră. A noastră este albastră. Alături îţi trimit fotografia mea.

Cu prietenie,

Signur MAYER
Gormar bei Muhlhausen
in Thii. Bruckenstrasse 89
R. D. Germană

Prietenă necunoscută

Cu ajutorul ziarului nostru „Tînărul pionier" doresc să corespondez cu tine şi să fim prieteni. De aceea aş dori tare mult să-mi scrii despre felul cum arată şcoala ta, care este activitatea voastră pionierească şi cum vă petreceţi vacanţa de vară.

Acum să-ţi povestesc cîte ceva şi despre şcoala în care învăţ. In clasa a IV-a, din care fac şi eu parte, sîntem 14 elevi. In fiecare marţi ne petrecem timpul liber în cercurile pionereşti. Eu fac parte din cercul „tinerilor sanitari" şi activez cu multă plăcere.

Nădăjduiesc, iubită prietenă, că-mi vei răspunde curînd. Primeşte de la mine un salut voios de pionier.

Monica RENKS
Gallschutz 10 c über Döbeln
R. D. Germană

IUBITE ŞI NECUNOSCUT PRIETEN

Mă numesc Helmut Wendt. Locuiesc în oraşul Altenweddingen, Mühlenstrasse nr. 198 (Strada Morilor) Kreis Wansleben R. D. Germană.

Am 14 ani şi sînt elev în clasa a VII-a elementară. Pînă de curînd am fost pionier, dar acum fac parte din organizaţia F.D.J. (Tineretul liber german). Pe tine cum te chiamă? Unde locuieşti şi în ce clasă eşti? Noi învăţăm limba rusă, dar eu aş dori mult să învăţ şi romîna. De aceea, te rog să-mi scrii romîneşte, iar dacă ştii germana, scrie-mi în germană fără să-ţi fie teamă că vei face greşeli. Aş vrea să schimbăm şi mărci poştale.

Helmut WENDT

IUBITE PRIETEN DIN R.P.R.

Iţi trimit un călduros salut din frumoasa mea patrie, Republica Democrată Germană. In calitatea noastră de pionieri, avem aceeaşi năzuinţă: să ajutăm la reconstrucţia paşnică. Dar la aceasta putem ajuta şi noi numai dacă vom fi întotdeauna uniţi, dacă vom apăra prietenia noastră. De aceea, iubite prieten, să veghem pentru ca prietenia noastră să rămînă mereu puternică.

Manfred ROST
Johanngeorgenstadt
Masse Niedermeyerstrasse 10
R. D. Germană
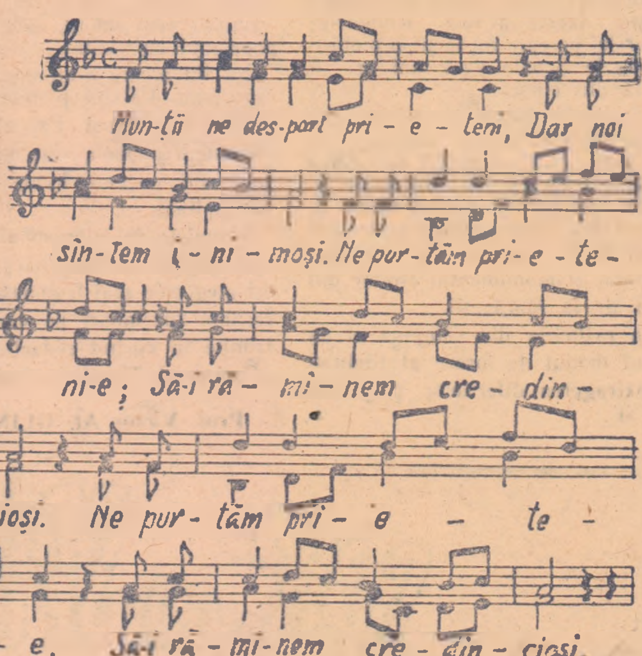
UN SALUT PIONIERESC

Te salut cu salutul nostru pionieresc „Fii gata!". Sînt elev în clasa a VII-a a şcolii din oraşul Schinne Kr. Stendal Dorfstrasse nr. 77. Fac parte din clubul tinerilor naturalişti. Imi place nespus de mult filatelia. Sînt un pasionat colecţionar de mărci şi nu-mi lipsesc nici cele din Republica Populară Romînă.

Horst MAYER

PRIETENIE ADEVĂRATĂ

CINTEC POPULAR GERMAN

Munţii ne despart, prieteni,
Dar noi sîntem inimoşi.
Ne purtăm prietenie. —
Să-i rămînem credincioşi!

Către voi mi-e gîndul, iată,
Călător în nopţi tîrzii
Inima să nu-mi mai bată
Dacă nu te-oi mai iubi.

Şi-n petrecerea din vie
Cînd e vremea de cules,
Ori cînd moartea vrea să vie,
Eu credinţă vă păstrez.

Text tradus în romîneşte de

Horia ARAMA

Intîmplare din TABĂRĂ

Intîmplarea aceasta a fost scrisă de Gunther Hartz, pionier din localitatea Brussow-Kopelin, raionul Bad Doberam, R. D. Germană.

Lucrarea face parte dintr-un „Jurnal de vacanţă", în care Gunther Hartz a notat unele din întîmplările trăite sau închipuite în cursul unei călătorii cu grupa de pionieri pe Marea Baltică.

Cu acest „Jurnal de vacanţă", pe care el l-a intitulat „Călătoria în jurul insulei Rugen", Gunther Hartz a participat la un concurs organizat de ziarul „Tînărul pionier" care apare în R. D. Germană.

Cu prilejul celei de a doua întîlniri pe ţară a pionierilor din R. D. Germană, am avut fericirea să petrec 5 zile de neuitat în Republica pionierească „Ernst Thälmann".

Nenumărate au fost întîmplările hazlii pe care le-am trăit şi auzit şi am să povestesc una pe care o ştiu de la şeful de cort, Ingo.

— Intr-o seară, a început el să ne povestească, mi-a venit rîndul să fac de gardă. La ora 22 mi-am luat în primire postul aflat într-un loc, cu atît mai întunecos, cu cît în noaptea aceea luna era ascunsă în nori. Totuşi, mi-am făcut primul tur de inspecţie luminîndu-mi calea cu ajutorul lămpii de buzunar.

Toată lumea dormea. Din corturi nu se auzea niciun zgomot. Numai frunzele copacilor foşneau, iar din depărtare se auzea murmurul unui izvor. Stam rezemat de un trunchi şi priveam în direcţia corturilor, cînd, deodată, în spatele cortului 15 mi se păru că mişcă o umbră. Mă cuprinse o spaimă pe care cu greu mi-am putut-o învinge. Am reuşit totuşi să-mi concentrez toată atenţia spre locul cu pricina. Umbra se mişca de colo, colo, căutînd parcă ceva. Un gînd îmi săgetă mintea. Un spion! Desigur, un duşman care pune la cale cine ştie ce faptă mîrşavă! Vă închipuiţi cît de neliniştit eram şi prin cîte clipe de emoţie am trecut, gîndindu-mă la nenorocirea ce s-ar fi putut întîmpla. Ce să fac? După o scurtă frămîntare, mă hotărîi să mă strecor tiptil. De bună seamă că şi duşmanul mă văzuse, căci observai cum se ascunde după trunchiul unui copac. Iarăşi eram în impas. Voi putea oare să-l răpun singur? Nu ar fi mai bine să dau alarma? Dar dacă, între timp, duşmanul fuge sau îşi pune în aplicare planul lui criminal?

Iată la ce mă gîndeam cînd, fără să-mi dau seama, îndreptai lampa spre ascunzişul în care se afla necunoscutul.

Cum să vă explic uimirea mea cînd văzui stînd zăpăcit şi înfricoşat în bătaia fascicolului de lumină un băieţaş.

— Ce cauţi aici, piciule? Nu ştii c-a sunat stingerea? îl mustrai eu cu asprime, simţind că-mi revine curajul.

— Sînt... plantonul cortului... 15... — bîigui el.

— Ce sp-u-ui? întrebai eu uluit.

— Planton la 15, repetă el.

Parcă mi se luă o piatră de pe inimă. Dar nu mă lăsai cu una cu două. Il dusei în cort şi trezirăm pe comandantul de pază care — să vezi drăcie — habar n-avea de planton. Grija de a aşeza paza, n-o avusese el, ci alţii!...

Peisaj

Prin taberele orașului Bacău

Acum cîteva zile reporterii gazetei noastre ELENA DRAGOŞ, A. WEISS şi GR. PREPELIŢĂ au întreprins un raid prin taberele pionierești din orașul Bacău. Dăm mai jos cîteva aspecte ale acestui raid.

TREI PRIETENI ŞI UN PLAN

E nemaipomenit cît de mult se aseamănă cei trei prieteni Sandu, Harry şi Marian. Nu atît la chip, deşi dacă stai mult timp împreună cu ei îţi vine a zice la un moment dat că sînt fraţi, cît în celelalte privinţe. De pildă, toţi trei au numai note 5. Toţi trei sînt sportivi. Toţi trei au sarcini de răspundere în organizaţia de pionieri. In sfîrşit, toţi trei au hotărît ca în vara aceasta să-şi petreacă timpul la tabăra de curte de la Şcoala nr. 3 fete din Bacău unde vin şi ceilalţi elevi din şcolile oraşului

S-au gîndit, de bună seamă, şi ce vor face în tabără şi şi-au croit multe planuri. In primul rînd, excursii. Cărui pionier nu-i plac excursiile! Apoi sport. Fără asta nici nu se poate. Harry şi Marian sînt pasionaţi radiofonişti. Sandu vrea să activeze la cercul de matematică. După cum vedeţi, planuri măreţe. Dar apoi au avut şi o clipă de cumpănă. Se vor face oare toate acestea la tabără?

In adunarea de detaşament, Sandu a fost ales preşedinte.

La adunarea de unitate, a taberei Marian a fost ales preşedinte, iar Harry în colectivul de conducere.

După aceasta, au trebuit, fireşte, să întocmească planul de muncă al taberei.

— Ei, ce punem în plan?

— Cum ce să punem? N-am vorbit o mulţime despre asta?

— Dar dacă celorlalţi nu le place ceea ce ne place nouă?

— Să-i întrebăm.

Şi au pornit să-i întrebe pe copii:

— Spuneţi-ne vă plac excursiile?

— Oho!

— Dar sportul?

— Cum să nu?

— Dar dacă am întreprinde o expediţie geografică, să zicem pe malul Bistriţei? — propuse un băiat pe care nu-l mai văzuseră

— Ura!!

— Eu aş vrea să văd Palatul pionierilor din Bucureşti — a scîncit unul dintr-a III-a.

La aşa ceva nu se gîndiseră eroii noştri.

— Bine — au spus ei în cele din urmă. Vom vedea.

Acum tabăra s-a deschis şi sînteţi de bună seamă curioşi să ştiţi ce fac pionierii acolo. Poftim:

Concursuri sportive.

Activitatea în cercuri (vă închipuiţi, nu lipseşte cel de matematică şi de radiofonie).

La 15 iulie, excursie la hidrocentrala de la Bicaz.

Excursie la Palatul pionierilor din Bucureşti în zilele de 20, 21 şi 22 iulie.

Apoi, mult aşteptata expediţie pe malul Bistriţei. Geografii, geologii, naturaliştii, se pregătesc cu înfrigurare.

Insfîrşit, pregătiri pentru o mare sărbătoare cîmpenească!

Activitatea taberei e acum foarte bogată.

In curtea taberei copiii au pornit la joc. Pînă aci nimic deosebit. Să ne închipuim însă că picuri grei de ploaie pornesc să se cearnă din nori. Credeţi că s-a sfîrşit jocul şi plecăm acasă?

Nicidecum! Avem doar la îndemînă sala de basme unde putem petrece clipe plăcute în tovărăşia lui Făt Frumos, a Ilenei Cosînzene, a lui Dănilă Prepeleac şi a altor personagii de basme.

Aci noi ascultăm poveştile pline de farmec ale lui Creangă şi Sadoveanu, poeziile lui Eminescu şi Coşbuc!

Sau ce spuneţi de această sală de clasă, transformată într-un adevărat club? Şah, tenis de masă, toate ne stau la îndemînă. Aşa-i că nu ne pasă de ploaie?

TOBOŞARUL TABEREI

— Bunică, abia aştept să mă întorc acasă la Bacău.

— De ce Viorele, nu-ţi mai place la Vaslui, te-a supărat careva dintre prietenii tăi de aici?

— Nu, bunică n-am nicio supărare cu prietenii şi-mi place la tine, dar ştii, la noi la şcoală se deschide tabăra de pionieri. Or să vină în tabără toţi colegii mei. Ne vom petrece vacanţa de minune. Şi mai e ceva. Aş vrea să fiu toboşarul taberei...

Nerăbdarea îl făcu pe Viorel Ungureanu să se întoarcă la Bacău prea devreme. Incă nu se deschisese tabăra de pionieri. Instructoarea stă pe aceeaşi stradă cu el. De cîte ori nu s-a învîrtit Viorel pe lîngă casa ei? Era nerăbdător şi abia aştepta să se deschidă tabăra.

E drept că, avea ce face şi acasă. Are atîtea cărţi frumoase! Dar parcă poţi să stai toată ziua numai să citeşti?

Insfîrşit într-o zi cînd se întorcea de la găzărie unde-l trimisese mama, Viorel se întîlni cu instructoarea care-i dădu vestea mult aşteptată.

Işi luă inima-n dinţi şi-i spuse instructoarei dorinţa lui.

— Dar tu ştii să baţi toba?

— Ştiu, se grăbi el să-i răspundă instructoarei. Am învăţat de la Moise care stă cu mine în curte. Două săptămîni am tot făcut repetiţie şi am învăţat.

— Dacă-i aşa atunci o să facem o încercare.

★

Tabăra trebuia împodobită frumos. Viorel a fost unul dintre pionierii care au ajutat cel mai mult la înfrumuseţarea ei.

La deschiderea taberei de curte nr. 3 au sosit pionieri din trei şcoli. Veniseră şi cîţiva părinţi.

Unii au observat figura serioasă pe care o avea cel mai mic dintre toboşari, şi făceau glume pe seama lui.

Dar spuneţi şi voi dacă aveau el dreptate? Nu se cade oare ca un toboşar, fie şi unul care abia a trecut într-a cincea, să fie serios? Tare mai bătea inima lui Viorel! Noroc că au început să sune goarnele şi apoi să bată tobele, aşa că nu i-a mai auzit nimeni bătăile inimii.

Viorel n-o lua nici înainte, nu rămînea nici în urma celorlalţi toboşari dar parcă în bătăile tobei lui se distingea o bucurie fără margini, o chemare care nu poate fi uitată de nici un pionier pentru tot restul vacanţei.

„Absolvenţii"

Pe Gigi îl cunoaşteţi? Dar pe Ursache Ticu?... Ei cum!? Te pomeneşti că nici pe Săndulescu? Ăla roşcat, cu pistrui pe faţă. Invaţă toţi la Şcoala nr. 6 mixtă din Bacău, unde funcţionează acum tabăra de curte.

Ticu şi Gigi au absolvit şcoala de şapte ani anul acesta. Să fie cu noroc! Săndulescu abia intră într-a VII-a, bineînţeles, dacă trece corigenţa în toamnă.

Şi cum vă spuneam, sînt toţi băieţi foarte buni. Eu i-am întîlnit în curtea taberei despre care am pomenit mai sus. Eram tare necăjit că nu găsesc pe nimeni. Toată lumea plecase în excursie la pădure. Cînd colo, îi văd pe ei sub un pom în curte.

— Hei, băieţi, bună! Ce faceţi?

— Nemi...

— Cum?

— Nemîşcat, am zis. Bine, jucăm pietre. Asta-i „dintr-o". Adică „dintr-odată" complectă el văzîndu-mă că am rămas cu gura căscată.

— Unde-s cei din tabără?

— Eşti şmecher? Te pocnesc acu'! Ce-ai întrebat?... A, sînt la pădure.

— Voi nu v-aţi dus cu ei?

Se opriră o clipă din loc iar Ticu mă privi zîmbind cu milă.

— Noi sîntem absolvenţi.

— Ah, aşa e, recunoscui. Băieţi mari, ce mai... Văd că nici cravata n-o mai purtaţi.

O femeie în vîrstă întrebă de după gard:

— Pe Nelu nu l-aţi văzut?

— A plecat la pădure.

— Pe jos?

— Da ce, pe sus?

Apoi jocul continuă. Eu am rămas mut de admiraţie. Halal băieţi. Ştiu să vorbească... O minune! Cît despre purtări... care de care mai alese... Şi pentru că privindu-i cum stăteau acolo sub pom, gîndurile mi se încurcaseră în cap, am izbutit să îngîn doar atît:

— Nu vă plictisiţi aici în praf? In loc să fi mers şi voi la pădure...

Cei trei se priviră semnificativ de parcă ar fi zis: „Şi ăsta-i unu d-ăla care face morală". Apoi Gigi se întoarce spre mine:

— La pădure! Ei, ce-i la pădure? Cu puştimea la pădure. Mă înţelegi, noi avem de învăţat, noi ne pregătim. Da, da. Ne pregătim. Asta-i cuvîntul. Şi obosit de acest discurs îi dădu o palmă în cap roşcatului care, după cum aţi băgat de seamă, nu rostise pînă acum nici o vorbă: tu ce zici, Miroane?

— Da, da, ne pregătim — confirmă acesta şi continuară mai departe: „Nemi! Dintr-o! Eşti şmecher? Te pocnesc, bă!"

Noi le urăm petrecere frumoasă şi succes la examenul de admitere.

CE-AR FI AFLAT EI?

In drum spre tabăra de curte am zărit un grup de copii jucîndu-se prin mijlocul uliţei.

— Voi de ce nu mergeţi în tabără, i-am întrebat eu. E mai plăcut să vă jucaţi pe uliţă?

— In tabără? se miră o fetiţă. Acolo se duc cei mari. Pot să joace şah, volei, merg la cercuri, dar noi... noi n-avem ce face acolo! Decît să murim de urît, mai bine nu ne ducem.

— Dacă aşa stau lucrurile în tabăra voastră, atunci aveţi dreptate să nu-i călcaţi pragul, le-am zis eu depărtîndu-mă. Intr-adevăr, în tabără am găsit numai pionieri din clasele mai mari.

— Oare, ce program avem joi în tabără? — se întrebau cîţiva într-un grup.

— E secret, glăsui o pionieră. Poate vom pleca într-o excursie. Poate... Asta m-a făcut curioasă şi am pornit să aflu de la colectivul de conducere al taberei programul fixat pentru joi.

...Nici un răspuns. Cum? Nu ştiţi nici voi ce program veţi avea joi în tabără? Nu aveţi un plan de muncă?

— Da, avem. Este acesta afişat pe perete:

„1. Se va ţine şedinţa cu colectivul de conducere al taberei;

2. Se vor controla caietele de studiu...;

3. Se vor face excursii..."

Citeam planul şi îmi închipuiam cum va fi în tabără dacă planul avea să fie respectat.

— Nu cumva aveţi un plan zilnic al taberei? mai nădăjdui eu.

— Trebuie să avem şi un plan zilnic?

— Da, cred că aşa ar trebui, am răspuns eu.

Pe uşă tocmai intra profesoara de gimnastică.

— Am mai fost şi azi dimineaţă prin curte, spuse ea, dar n-am avut cu cine să fac jocurile sportive. Pionierii nu cunosc zilele cînd noi avem sport?

. . . . .

Cît despre proiecte de viitor... Cînd i-am întrebat, întîi au dat din umeri, apoi unul s-a repezit:

— Vom face excursii.

— Da, excursii — adăugă altul.

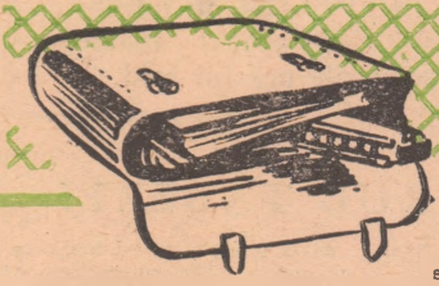
— Cît mai multe excursii, sigur, aprobară şi ceilalţi.

Cînd, unde, cum?

— ????

...Şi cît de simplu ar fi fost! Dacă de pildă, colectivul de conducere ar fi vrut să afle, ar fi aflat, că cei din clasele mici doresc să existe în tabără o cameră de poveşti, să pescuiască, să meargă la teatru, ar mai fi aflat că multe pioniere vor să înveţe cum se fac conservele, că băieţii ar vrea să joace tenis de masă şi să asculte muzică şi multe altele.

Iar eu, am şi eu o dorinţă. Bine ar fi dacă colectivul de conducere ar dovedi mai degrabă că există. Alminteri, nici cei 50 de pionieri de pînă acum n-or să mai vină în tabără. V-o spun ca să ştiţi; în tabăra nr. 1 din Bacău ar trebui să-şi petreacă vacanţa încă vreo 150 de copii care n-au venit pînă acum datorită faptului că aici se duce o activitate care prea puţin îi interesează.

Muzicuța cu schimbător

de Nicuță Tănase

(Continuare din nr. trecut)

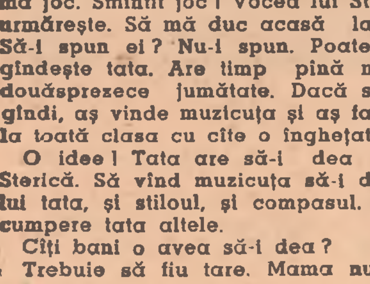
— Nu-mi trebuie banii dumitale!
— Rău mai ești, mă!...
Tata mă apucă de urechi și mă trage. Zice că sînt obraznic. Imi bagă hîrtia de cinci lei în buzunar.
— Hai, cară-te acasă!
Mi-a făcut vînt afară. Lăutarii au început să cînte iar. Mie mi-au dat lacrimile.
Tata fură!
Sînt copilul unui hoț. Copilul unuia care fură lemn de la depozit. Hoț!
Tata fură! Nu! Nu vreau să fure tata!
Trec pe lîngă oameni. Parcă se uită toți la mine și vorbesc între ei. Il vezi, ăsta e copilul unui hoț!
Nu! Tata nu e hoț! Tata e cinstit!
Plîng. Degeaba. De mîine, de la ora douăsprezece jumătate, sînt copilul unui hoț.
Nu vreau!
Nu vreau!
Ce să fac, doamne? Mama nu trebuie să știe. Nu! Ar plînge mai tare. Dar mama n-are să creadă că e în stare tata de așa ceva.
Ce bine ar fi să fie toată povestea asta un vis.
Nu e vis. Uite-mă, calc pe caldarîm. Aud ecoul pașilor. Uite debitul de tutun al lui Nicu Șchiopu. Uite-l pe nea Niculae, hamalul, iese cu pachetul de țigări.
Poate totuși visez.
Sterică mi-a băgat cu sila cinci lei în buzunar. Ii am. Da. Of, ce rău e! Totul e adevărat.
Pe străzi s-au aprins luminile. S-au aprins și la casele oamenilor. Tramvaiele se întorc de la centru încărcate. Nu mai e nici un copil la joacă. S-au dus toți la casele lor.
— Fierbinte porumbelu'!
Uite o țigancă cu porumb fiert. Tare aș mînca un porumb.
— Dă-mi și mie un porumb.
— Ia, maică, trei la doi lei.
— Trei porumbi la doi lei... Nu. Nu-mi trebuie.
— Ce faci, maică, de ce rupi banii?
Am rupt hîrtia de cinci lei. Aștia-s bani murdari. Bani de-ai lui Sterică. Poate să-mi fie oricît poftă de porumb. N-am nevoie de banii lui furați! Degeaba te-nchini, țiganco, nu sînt nebun. Tu nu știi nimic. Am rupt hîrtia de cinci lei. Mai făceam rost de cinci lei și-mi reparam stiloul. N-am făcut bine că i-am rupt.
Aud într-una vocea lui Sterică:
„La ce oră să viu?"
„La ce oră să viu?"
„Nu pot nea Sterică!"
„La ce oră să viu?"
„La douăsprezece jumătate are ședință șefu".
„Viu mîine la două'șpe jumate".
Mi-astup urechile. Nu vreau să mai aud nimic. Alerg pe stradă. Țip.
— Nu vreau!
Lumea se uită după mine. Crede că mă joc. Smintit joc! Vocea lui Sterică mă urmărește. Să mă duc acasă la mama? Să-i spun ei? Nu-i spun. Poate se răzgîndește tata. Are timp pînă mîine la douăsprezece jumătate. Dacă s-ar răzgîndi, aș vinde muzicuța și aș face cinste la toată clasa cu cîte o înghețată.
O idee! Tata are să-i dea bani lui Sterică. Să vînd muzicuța să-i dau banii lui tata, și stiloul, și compasul. O să-mi cumpere tata altele.
Cîți bani o avea să-i dea?
Trebuie să fiu tare. Mama nu trebuie să afle. Ochii îmi sînt plînși, plini de lacrimi.
— Ce-i cu tine, Dinule, de ce plîngi?
— Nu plîng, mamă.
— Taică-tu e la bufet?
— Da, e la bufet cu Sterică.
— Of, prietenia asta!...
Mă trîntesc în pat. Bag capul în pernă. Nu vreau să mai văd nimic.
— Ți-e rău, Dinule, ce ai?
— Nu mi-e rău.
— Te-a bătut cînd te-ai dus după el?
— Nu.
Ce bine ar fi să dorm. Am închis ochii. Mă perpelesc în pat, parcă aș avea vîrcolaci. Plîng. Timpul trece greu. Mama își face de lucru. Il așteaptă cu mîncarea pe tata. Face lampa mai mică. In colțul casei, lampa de gaz filează. Luminile joacă pe pereți. Il așteaptă cu lampa de gaz, ca să-i încălzească mîncarea.
A trecut de zece seara. Poarta nu se aude deschizîndu-se. Nici pe Ciobanu

nu-l aud lătrînd. Nu ne dă de veste că vine tata. Altfel latră Ciobanu cînd intră un străin pe poartă și altfel cînd vine unul de-ai casei.
Pisica n-are astîmpăr. Se joacă cu o nucă pe dușumea. O dă de-a dura, aleargă după ea.
— Dormi, mamă?
— Nu, Dinule.
— Să nu dormi, că mi-e urît.
Ce liniște e! Doar ceasul se aude. Bătăile regulate ale ceasului de masă. Pisica a obosit. Acum s-a dus la perete. Dă cu laba în jocurile de lumini reflectate pe perete de lumina lămpii cu gaz. Umbra se mișcă de colo, colo. Nu se sinchisește de laba pisicii. Pisica descoperă mai multe umbre. S-a urcat în două labe pe perete. Nu poate să le stăpînească. S-a lăsat păgubașă.
Ciobanu latră. Nu e tata. Ii cunosc lătrătura lui Ciobanu.
Am ațipit puțin. M-am trezit țipînd.
— Nu, nu vreau, mamă!
— Ce nu vrei, Dinule?
— Nu vreau să fure!
— Cine? Ce să fure?
— Nu vreau să fure, mamă, nu vreau!...
Mă zgîlțîie mama. Mă bate cu palma peste obraz. A făcut lampa mai mare.
Nu trebuie să afle.
— Ce-i, Dinule? Cine nu vrei să fure?
— Nu vreau să... Oprinescu, nu vreau să-mi fure muzicuța.
— Hai, culcă-te. Nu ți-o fură. Ai visat. Culcă-te, Dinule...
Stau cu ochii țintuiți în tavan. Aud vocea lui Sterică.
„La ce oră să viu?"
„Mîine, la două'șpe jumate"...
Ceasul țăcăne cu aceeași regularitate. Bîzîie o muscă. A căzut în mașinăria lămpii. Sare în sus, să iasă. Nu poate. Flacăra fitilului i-a ars aripile. Nu mai poate să facă nimic. Bîzîie. Atît.
Aud pe tata iar vorbind:
„Nu pot, nene Sterică. Zău nu pot. Sînt cinstit".
„Viu mîine la două'șpe jumate".
Nu mai ești om cinstit, tată! Nu mai ești.
— Te doare ceva, Dinule? De ce gemi?
— Nu mă doare, mamă, nimic.
Inima mă doare. Parcă îmi sîngerează. Imi bate tare ca la un porumbel prins cu nada.
Latră Ciobanu. Vine tata. S-a sculat mama. A făcut lampa mare. Mă scol și eu. A scos mama două farfurii din dulap, lingură, furculiță și pîinea înfășurată în șervet. A pus ciorba pe lampă
— Deschide ușa, Dinule.
Ii deschid. Abia intră. Nu se mai poate ține pe picioare. Se împleticește.
— Dormeați?
Abia mai poate vorbi.
— Cu cine vorbesc eu? Cu dușii de pe lume?
Mama îi toarnă ciorba în farfurie.
— Dormeam. E tîrziu! A trecut de un'șpe. Dacă vii la ora asta!
— Viu cînd îmi place mie... Dă-mi să mănînc.
— Hai, treci la masă. Dezbracă-ți haina.
Tata ia de două ori din ciorbă. Abia nimerește cu lingura la gură. Caută ceartă.
— Asta e ciorbă? Lături!
Varsă ciorba pe fața de masă.
— Hai, bărbate, culcă-te. Culcă-te, Vasile.
Se ridică de pe scaun; cu masă cu tot se ridică.
— Poate vrei să spui că sînt beat. Am băut și eu un păhărel...
— De unde ai în fiecare zi bani pentru băutură?
— Am luat o primă.
Incep să plîng. Nu mă pot stăpîni.
— Tată, n-ai luat prima... Să nu te mai duci cu nea Sterică... Să nu mai faci... Mîine să nu...
— Ce, mă?
Vine spre mine. Nu mă mișc din loc. Să dea-n mine cît o vrea.
— Tu mă înveți pe mine ce să fac? Tu?
Imi dă o palmă. Mai îmi dă una. Mă doare. Scrîșnesc din dinți și rabd.
— Vasile, nu mai da în copil.
Se repede și la mama. Dă și în ea. Niciodată n-a dat în mama. Nici pe mine nu m-a bătut de mult. De cîțiva ani.
— Și tu faci gură? Na, satură-te!
— Tată, nu da în mama.
Se clatină tata. Işi scoate șapca și o aruncă pe pat. Vine spre mine.
— Ieși! Tu îmi comanzi mie, mă? Invață puiul pe găină? Ieși! Ce-ai căutat după mine la cîrciumă?
Işi scoate cureaua.
Mă reped la ușă. Imi iau pantalonii, cămașa, ghiozdanul, muzicuța și fug. M-am îmbrăcat în curte. Nu mai e nimeni pe stradă. Aud vocea mamei. Strigă după mine.
— Dinule, Dinule!
Merg înainte. Pămîntul e rece. Mi-e frig la picioare. Ce să fac? Unde să mă duc? Am găsit. La Chiru.
Mi-e teamă. Mă uit în urma mea. Parcă vine cineva după mine. Mă uit mereu înapoi.
„Mîine, la ora două'șpe jumate".
Tata fură.
Pe o bancă se odihnește un milițian. Işi aprinde o țigară. Mă vede.
— Ce-i cu tine la ora asta pe stradă?
Imi vine să-i spun adevărul. Să-i spun că m-a bătut tata. Că mîine o să fure. Nu-i spun. Mă măsoară de jos pînă sus.
— Ce-i cu tine, n-auzi?... N-ai unde dormi? Ai fugit de acasă? Ia spune, ca unui prieten, ce poznă ai făcut? Nu te sfii, spune. Și eu am fost ca tine. Nici eu n-am fost mai breaz.
E un om bun. Să-i spun că tata fură? Că tata are de gînd să fure? Dar dacă-l duce la miliție? Mai bine să tac. Iar trebuie să mint.
— E bolnavă mama. Mă duc la tușimea s-o chem. Tuși-mea stă aici, uite, la balconul ăla.
— Și-i e tare rău? Să chemăm mai bine un doctor sau salvarea.
— Nu, nu e nevoie... Mă duc s-o chem...
Am rămas singur. Am luat-o la picior. Alerg ca scăpat din pușcă. Milițianul se uită după mine. Gata! Am scăpat de el.
Cum intru la Chiru? O să scol toți vecinii. Mai bine s-arunc o pietricică în geam. El doarme aici la fereastra de la stradă. Am găsit o pietricică. Mai multe. Pe stradă, nici țipenie... Au adormit și cîinii. Se aude un cocoș. Incă unul. Trebuie să fie miezul nopții. Miezul nopții și eu umblu hoinar pe stradă. Arunc o pietricică. Am nimerit geamul. Incă o pietricică. Strig încet:
— Chirule, Chirule...
Ce greu doarme! S-a aprins lumina. Uite-l la geam.
— Care ești, mă, la ora asta?
Fluier semnalul tribului nostru.
— Eu sînt, Chirule.
— Formidabil. Ce cauți, mă, la miezul nopții?
— Am fugit de acasă.
— Și ce faci, unde dormi, pe stradă?
— Hai, deschide-mi ușa. Vreau să viu la tine.

(Va urma)

CINE ȘTIE MAI MULT? — ETAPA IIa — SERIA IIIa

Amintim participanților următoarele:
Toți concurenții își vor scrie pe plic numele, pronumele, clasa și adresa exactă.

Inăuntrul plicului pe foaia unde se dă răspuns la probleme, participantul va scrie citeț numărul seriei la care răspunde și specificația: „Etapa a II-a".
Pe plicul trimis, sub adresa redacției, participanții trebuie să adauge: pentru concursul „Cine știe mai mult?".
De asemenea participanții trebuie să trimită răspunsurile citeț, respectînd ordinea problemelor. Răspunsurile să fie cît mai clare și cît mai concrete.

PENTRU CLASELE A IV-A ȘI A V-A

1. Mai mulți pionieri dintr-o tabără au plecat într-o zi să strîngă plante medicinale. Copiii au reușit să găsească mătrăgună, mușețel, păpădie și anison.
Ne puteți spune din ce familii de dicotiledonate fac parte aceste plante medicinale?
2. Cum putem așeza 32 oameni în 8 rînduri de cîte 5 oameni fiecare?
3. Uneori rîndunica sboară razant cu pămîntul. Cînd se întîmplă acest lucru și de ce?
4. Se întîmplă cîteodată ca sarea din solniță sau din pachet să se umezească iar după cîteva ore să fie din nou uscată.
Cum explicați acest fenomen?
5. Cine a scris aceste versuri?

Peste flori ce cresc în umbră,
Lîngă apă pe potici,
Vezi bejănii de albine
Armii grele de furnici.

PENTRU CLASELE A VI-A și A VII-A

1. Am un număr de puieți pe care vreau să-i plantez la distanțe egale pe un teren pătrat. Dacă i-aș așeza la o distanță mai mare mi-ar lipsi 6. Dacă i-ași așeza la o distanță mai mică mi-ar prisosi 25 puieți. Cîți puieți am?
2. Cîțiva pionieri din Constanța, constructori de navomodele au organizat o călătorie pe hartă, cu un vas al lor. Ei au străbătut mările care poartă numele unor culori. Inainte de plecare, copiii au studiat bine traseul și au reușit să găsească cel mai scurt drum pe apă. Ne puteți spune ce mări, oceane, canale, strîmtori și fluvii au străbătut ei?
3. In cursul secolului trecut, negrii veniți din Statele Unite, au înființat o republică a lor care există și astăzi. Știți cum se numește ea și în ce continent se află?
4. Cunoașteți și alte viețuitoare în afară de iepure care dorm cu ochii deschiși?
5. Care sînt greșelile în aceste versuri?

Ca mulți lorzi de viață veche
Din întunecatul nord,
Lordul John e-ntr-o ureche,
Fluieră pe cîmp și cîntă
Și cel dintîi la trîntă.

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Intr. Poligrafică Nr. 2 str. Brezoianu Nr. 23—25.